

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 stycznia 2020 r.,
sprawy **W. W.**,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującego w odniesieniu do skazanego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 6 czerwca 2017 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł :

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 6 czerwca 2017 r., sygn. III K (...), uznał W. W. za winnego tego że:

I. w czasie od bliżej nieustalonego dnia stycznia 2008 r. do dnia 17 lutego 2008 r. w O. , działając wspólnie i w porozumieniu z J. J., Z. C., M. K., M. B., C. B. i W. L. oraz ustaloną osobą, a od dnia 18 lutego 2008 r. do dnia 19 lutego 2008 r. nadto wspólnie i w porozumieniu z M. B. , w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru sprzedaży lekkiego oleju opałowego i biopaliwa jako oleju napędowego, przy czym Wojciech Wiśniewski jako większościowy akcjonariusz spółki W. SA w O. i faktycznie kierujący jej działalnością, M. B. - jako faktyczny

kierownik Bazy Paliw tej firmy przy ul. B. , J. J. - jako pełnomocnik spółki z o.o. K. w K., a pozostałe osoby - jako zatrudnieni w tej firmie, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w realizacji uprzednich uzgodnień pomiędzy W. W. , J. J. i inną ustaloną osobą oraz ustalonego uprzednio pomiędzy J. J. i inną ustaloną osobą a pozostałymi osobami podziału ról, prowadzili na urządzeniach linii technologicznej do destylacji szerokiej frakcji węglowodorowej KTS - F, skonstruowanej w ramach firmy K. i zlokalizowanej na terenie Bazy Paliw firmy W. SA w O. , destylację biopaliwa oraz odbarwianie lekkiego oleju opałowego poprzez usuwanie z niego znacznika Solvent Yellow 124 i barwnika Solvent Red 19 w ten sposób, że W. W. sfinansował w ramach spółki W. S.A. w O. zakup surowca w postaci biopaliwa i lekkiego oleju opałowego, a następnie zapewniał zbył uzyskanego produktu, M. B. zorganizował dostawy surowca oraz odbiór gotowego produktu, W. L. uruchomił urządzenia na tej linii, a następnie wraz ze Z. C. , M. K. i C. B. prowadzili proces odbarwiania i rejestrację ilości przetworzonego surowca, a J. J. i ustalona osoba nadzorowali ich pracę oraz odbiór odbarwionego oleju opałowego i predestylowanego biopaliwa w łącznej ilości 142 450 litrów, działając ze świadomością i w celu dalszej jego sprzedaży przez W. W. jako oleju napędowego, w łącznej ilości 75 286 l o wartości 273 388,18 zł, które to paliwo nie spełniało wymagań jakościowych określonych w ustawie w zakresie zawartości siarki i stanowiło mienie znacznej wartości oraz wprowadzając przy tym w błąd jego odbiorców co do rodzaju i jakości tego paliwa oraz doprowadzając ich przez to do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości na łączną kwotę 273 388,18 zł, tj. przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, art. 31 ust 3 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, za które wymierzona została W. W. kara 3 lat pozbawienia wolności;

na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 273388,18 zł; na podstawie art. 41 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obrocie, magazynowaniu, transporcie, przetwarzaniu, komponowaniu, wszelkiego rodzaju paliw ciekłych na okres 5 lat;

V. w czasie od bliżej nieustalonego dnia stycznia 2008 r. do 17 lutego 2008 r. w O. , działając wspólnie i w porozumieniu z ww. osobami oraz inną ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru sprzedaży oleju opałowego i biopaliwa jako oleju napędowego, w celu osiągnięcia z tego tytułu korzyści majątkowej, prowadzili proces odbarwiania lekkiego oleju opałowego oraz destylacji biopaliwa w łącznej ilości 142 450 litrów, w oparciu o urządzenia linii do destylacji szerokiej frakcji węglowodorów KTS - F, zapewniając w ramach ustalonego podziału zadań dostawy surowca, wykonując bezpośrednio czynności związane z procesem destylacji i odbarwiania, nadzorując ten proces oraz organizując odbiór gotowego produktu w postaci substancji zbliżonej wyglądem do oleju napędowego i wprowadzając ją do obrotu, zmieniając przez to w użyciu przeznaczenie tych wyrobów akcyzowych i narażając podatek akcyzowy na uszczuplenie oraz powodując uszczuplenie należności podatkowych Skarbu Państwa z tytułu tego podatku na łączną kwotę 230 136, 45 zł, tj. przestępstwo z art. 73a § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to wymierzył karę roku pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych po 80 zł każda;

na podstawie art. 34 § 2 i 4 k.k.s. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obrocie, magazynowaniu, transporcie, przetwarzaniu, komponowaniu, wszelkiego rodzaju paliw ciekłych na okres lat 5; na podstawie art. 8 § 1, 2 i 3 k.k.s. orzekł, iż za czyny przypisane oskarżonemu w pkt. I i V wyroku, wykonaniu podlega kara pozbawienia wolności i grzywny wymierzona w pkt I niniejszego wyroku, a więc kara 3 lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 8 § 2 k.k.s. w zw. z art. 39 § 2 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 90 § 2 k.k. zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych ustaw (Dz.U. poz. 396) połączył środki karne w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obrocie, magazynowaniu, transporcie, przetwarzaniu, komponowaniu, wszelkiego rodzaju paliw ciekłych wymierzone oskarżonemu w pkt III i VI wyroku i tytułem łącznego środka karnego wymierzył zakaz prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obrocie, magazynowaniu, transporcie, przetwarzaniu, komponowaniu, wszelkiego rodzaju paliw ciekłych na okres lat 5;

IX. w czasie od 28 października 2002 r. do 31 grudnia 2007 r. w O. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry określonego zamiaru wykazania faktu zorganizowania w ramach firmy A. w O. stanowisk pracy lakierników samochodowych i strugacza dla osób niepełnosprawnych, będącego warunkiem uzyskania częściowej refundacji ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych kosztów zakupu urządzeń wykorzystywanych w procesie produkcji cystern gazowych i paliwowych oraz kosztów zatrudnienia osób niepełnosprawnych do ich obsługi, będąc upoważnionym do wystawiania faktur sprzedaży w imieniu w/w firmy, poświadczyl nieprawdę w fakturach sprzedaży Vat, wprowadzając tym samym w błąd pracowników Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w O., działających w imieniu Starosty O. co do wypełnienia warunków umowy nr (...) z dnia 10 lipca 2002 r. w sprawie zwrotu kosztów organizacji nowych stanowisk pracy dla osób niepełnosprawnych i kosztów wynagrodzenia tych pracowników, doprowadzając ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 133 648,54 zł na szkodę Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w O. , tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., art. 271 § 3 k.k. i art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k., w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 1 2 i 3 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy kodeks karny, ustawy kodeks postępowania karnego...(Dz.U.nr 206 poz. 1589), wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł.;

na podstawie art. 4 § 1 k.k., art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy kodeks karny, ustawy kodeks postępowania karnego...(Dz.U.nr 206poz. 1589) orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz Powiatu O. kwoty 133 548,54 zł.;; na podstawie art. 41 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z wykorzystaniem funduszy publicznych na okres 4 lat; na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o

zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych ustaw (Dz. U. poz. 396) połączył kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzone oskarżonemu w pkt I i IX wyroku i jako karę łączną wymierzył 4 lata pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 500 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł.

Apelację od tego wyroku złożył prokurator Prokuratury Okręgowej w K., zaskarżając go na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej środków karnych w odniesieniu do skazania za czyn przypisany mu w pkt V wyroku (czyn z art. 73a § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.). Skarżący zarzucił wyrokowi „obrazę prawa materialnego w postaci przepisu art. 33 § 1 k.k.s. bezwzględnie wiążącego Sąd w sytuacji spełnienia się wskazanych w nim przesłanek, to jest uzyskania korzyści majątkowej w sposób bezpośredni lub pośredni, przez sprawcę przestępstwa skarbowego, co w realiach niniejszej sprawy zobowiązywało Sąd do orzeczenia środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku korzyści majątkowej w wysokości 230 136,45 zł, którą oskarżony W. W. osiągnął pośrednio z popełnienia przestępstwa skarbowego przypisanego mu w punkcie V części dyspozytywnej wyroku”.

Apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji wniósł także obrońca oskarżonego, zarzucając:

1. „błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu przez Sąd I Instancji, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów (opisanych w pkt I i V wyroku, tj. przestępstwa określonego w art. 286 k.k. w zw. z art. 294 k.k. i art 31 ust 3 ustawy o systemie monitorowania jakości paliw oraz art. 73 a § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 k.k.s.) - ustalając, że wprowadzając do obrotu przedestylowany produkt biopaliwo i olej opałowy jako olej napędowy, który nie spełniał wymagań jakościowych, wprowadził w błąd odbiorców tego paliwa, doprowadzając ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznych rozmiarów w wysokości 273.388,18 zł, jednocześnie uszczuplając należności podatkowe na kwotę 230.136,45 zł, w sytuacji gdy zgromadzony materiał dowodowy - w szczególności opinia biegłego B. H. w sposób oczywisty wskazuje, że nie doszło do sprzedaży tego paliwa jak i innego wprowadzenia go do obrotu, jak również nie ustalono chociażby jednej osoby pokrzywdzonej rzekomym działaniem oskarżonego, co

powoduje, że zachowanie oskarżonego nie wypełnia ustawowych znamion tych przestępstw,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., mające wpływ na treść orzeczenia zawartego w pkt. IX wyroku, poprzez niezasadne zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodu z zeznań świadków - osób wykonujących kontrolę w firmie oskarżonego na okoliczność rzeczywistego zatrudnienia lakiernika i strugacza oraz wykonywanej przez nich pracy, co rzutuje na kwestię rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu, tj. odpowiedzialności karnej oskarżonego za opisane w pkt IX wyroku przestępstwa”.

Obrońca skazanego wniósł o zmianę wyroku Sądu Okręgowego w K. i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 28 grudnia 2018 r., sygn. II AKa (...), zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego zarzucając:

„rażącą obrazę przepisów prawa materialnego a to:

art. 45 § 1 k.k. poprzez zastosowanie tego przepisu prawa materialnego przez Sąd Okręgowy, a następnie bezkrytyczne przyjęcie go przez Sąd Apelacyjny w stosunku do W. W. , w postaci orzeczenia przepadku równowartości korzyści majątkowej w kwocie 372.388,18 zł, podczas gdy prawidłowy sposób oceny zebranego materiału dowodowego winien skutkować:

- brakiem zastosowania tego środka karnego (vide k. 55 uzasadnienia odnośnie braku zastosowania tego środka w ramach zarzutu objętego pkt V wyroku Sądu Okręgowego i nie uwzględnienia w tym zakresie apelacji oskarżyciela publicznego) lub

- zmniejszeniem kwoty równowartości uzyskanych korzyści o kwotę kosztów poniesionych przy zakupie paliwa opałowego jego przetworzenia i sprzedaży

- lub obowiązkiem solidarnej zapłaty z J. J. ;

art. 53 § 1 i 2 k.k. poprzez bezkrytyczne zaakceptowanie przez Sąd Apelacyjny dowolnej, a przez to niepełnej wykładni tegoż artykułu, zastosowanej przez Sąd Okręgowy, polegającej na wybiórczej ocenie elementów kary i lakonicznym

uzasadnieniu okoliczności wpływających na tak surowy jej wymiar w stosunku do oskarżonego, a przez to rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności na skutek nadania nadmiernego znaczenia okolicznościom obciążającym i niedostatecznym uwzględnieniu okoliczności łagodzących;

rażącą obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art.7 k.p.k., polegającą na arbitralnym i bezkrytycznym zaakceptowaniu przez Sąd Apelacyjny nieprawidłowej oceny materiału dowodowego poczynionej przez Sąd Okręgowy i przez to brak należytej kontroli odwoławczej zastosowania tego drugiego przepisu w zakresie przyjęcia wypełnienia przez oskarżonego swoim działaniem znamion art 286 § 1 k.k., w zakresie wprowadzenia do obrotu przedestylowanego oleju opałowego i biopaliwa i doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 230.388,18 zł nieustaloną ilość pokrzywdzonych;

art. 7 k.p.k. poprzez brak dostrzeżenia wewnętrznej sprzeczności ustaleń Sądu Okręgowego odnośnie nie orzeczenia przepadku równowartości uzyskanych korzyści w odniesieniu do pkt V wyroku i orzeczeniu jej w ramach art.45 § 1 k.k. w nawiązaniu do pkt I wyroku, przy równoczesnym ustaleniu, że W. W. nie był prezesem spółki W. i naruszeniu przez to zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy;

art. 5 § 2 i 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 2 i 167 § 1 i k.p.k. poprzez nieuwzględnienie oczywiście zasadnego zarzutu odwoławczego, dotyczącego potrzeby przesłuchania na rozprawie osób dokonujących kontroli w firmie oskarżonego, w zakresie przestrzegania zasad umowy zawartej ze Starostwem O. i bezpodstawne oddalenie wniosku obrony naruszające bezpośrednio przepis art. 170 § 2 k.p.k. , a przez to poważne naruszenie prawa do obrony oraz obowiązku badania wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego”.

Autor kasacji wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna. Wobec niestwierdzenia okoliczności wymienionych w art. 536 k.p.k., podlegała zatem rozpoznaniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Niezasadność pierwszego zarzutu wynika już z samego faktu niesłusznego utożsamiania przez skarżącego pojęć korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa oszustwa (art. 286 § 1 k.k. – czyn z pkt I wyroku) z korzyścią majątkową osiągniętą z przestępstwa skarbowego (art. 73a § 1 k.k.s. – czyn z pkt V wyroku). W pierwszym przypadku tę korzyść stanowiła kwota uzyskana ze sprzedaży odbarwionego paliwa. Jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń, skazany był sprawcą oraz osobą, która odniosła korzyść majątkową. Zatem rozstrzygnięcie na podstawie art. 45 § 1 k.k. korelowało z tymi ustaleniami. Przy czym w skład korzyści majątkowej, podlegającej na podstawie powyższego przepisu przepadkowi, wchodzi również wszystkie wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa. Ze względu na nielegalne (przestępcze) pochodzenie korzyści nie tylko nie wchodzi w grę jakiejkolwiek jej miarkowanie (odliczanie wydatków także z legalnego źródła), ale należy pozbawić sprawcę jej całości, nawet w sytuacji, w której korzyść okazałaby się mniejsza od wydatków np. zbycie przedmiotu przestępstwa po cenie niższej od jego nabycia (zob. np. postanowienie SN z dnia 26 sierpnia 2010 r., sygn. I KZP 12/10, OSNKW 2010 r. nr 9, poz. 78 wraz z glosami aprobusującymi). W przypadku drugim, korzyścią majątkową jest różnica w stawce podatku akcyzowego należnej od oleju opałowego i napędowego, której skazany nie uiścił, kupując olej opałowy i sprzedając go jako napędowy. Jak wskazał Sąd II instancji (str. 54), akceptując w tym zakresie ustalenia Sądu I instancji (str. 109) i ustosunkowując się do apelacji prokuratora, niemożliwym było orzeczenie ściągnięcia wobec skazanego równowartości pieniężnej przepadku korzyści majątkowej na podstawie art. 33 § 1 k.k.s, która została uzyskana z przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu podatku akcyzowego poprzez zmianę przeznaczenia wyrobu akcyzowego, gdyż korzyść majątkową osiągnął nie sprawca czynu, czyli skazany, lecz spółka W.. Sprawca czynu jest natomiast osobą różną od podmiotu zobowiązanego do uiszczenia należności (skazany odpowiadał w warunkach art. 9 § 3 k.k.s.). W świetle powyższego twierdzenie autora kasacji, że

rozstrzygnięcie wydane na podstawie art. 45 § 1 k.k. zapadło z naruszeniem tego przepisu, a Sąd Apelacyjny bezkrytycznie go zaakceptował, było oczywiście bezzasadne. Podobnie ocenić należało wyrażony przez skarżącego pogląd, zgodnie z którym przedmiotowy środek karny winien zostać orzeczony „w ramach odpowiedzialności solidarnej”, a zatem również od innego współsprawcy. Stanowiło to w istocie wyraz niedopuszczalnego kasacyjnie kwestionowania ustaleń faktycznych. Nie wynika z nich bowiem, by poza skazanym, korzyść majątkową w wyniku przypisanego mu przestępstwa oszustwa osiągnęła jeszcze inna osoba.

Wyrazem zignorowania zakazu wyrażonego w art. 523 § 1 zd. 2 k.p.k. był zarzut obrazy art. 53 k.k. Argumentacja kasacji wskazuje, że jej autor w tym zakresie domaga się ponownej kontroli instancyjnej oraz ingerowania Sądu kasacyjnego w sferę swobodnego uznania sędziowskiego w zakresie miarkowania dyrektyw wymiaru kary, co byłoby sprzeczne z istotą postępowania kasacyjnego i nie jest na tym etapie możliwe.

Wskazując na naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. skarżący nie wykazał żadnego uchybienia po stronie Sądu odwoławczego, którym obarczony byłby zaskarżony wyrok. Kwestia ilości wprowadzonego do obrotu odbarwionego oleju opałowego oraz przedestylowanego biopaliwa dotyczy również znajdujących się poza kognicją kasacyjną ustaleń faktycznych. Pozostaje w tym zakresie jedynie wspomnieć, że nierzetelność prowadzonej w spółce W. dokumentacji nie wykluczała poczynienia prawidłowych ustaleń na podstawie innych dowodów, tj. wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadków czy zapisków (uzasadnienie Sądu I instancji – str. 15-17 i 24-26). Słusznie wskazał prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, że z zeznań świadków – kierowców rozwożących paliwo ze zbiornika nr 5 na należące do skazanego stacje benzynowe wynika, że było ono rozlewane i na bieżąco sprzedawane, gdyż nie było tam warunków do jego magazynowania (uzasadnienie Sądu I instancji str. 15-16 i 30). Oznacza to, że odbarwiony olej opałowy został tam sprzedany jako napędowy. Działanie skazanego polegało na wprowadzeniu w błąd odbiorców paliwa co do jego rodzaju i jakości i doprowadzenie ich w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Bez znaczenia dla bytu tego przestępstwa i odpowiedzialności karej skazanego są

dywagacje skarżącego o braku ewentualnych uszkodzeń pojazdów, będących konsekwencją stosowania tego paliwa.

Bezzasadny w stopniu oczywistym był również ostatni zarzut kasacji dotyczący naruszenia art. 5 § 2, 6, w zw. z art. 170 § 2 i 167 § 1 k.p.k. Został on już podniesiony w apelacji (pkt 2), a Sąd odwoławczy w sposób rzetelny się do niego ustosunkował (str. 46 - 47), wskazując że nie było potrzeby uzupełniania materiału dowodowego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków – urzędników, przeprowadzających kontrole w firmie skazanego na okoliczność rzeczywistego zatrudnienia osób niepełnosprawnych. Stanowisko to było jak najbardziej słuszne. Sąd dysponował zeznaniami B. C. – dyrektora Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie w O. , z których wynikało, że kontrola przez pracowników odbywała się wyłącznie na podstawie dokumentacji przedłożonej przez skazanego. Oznaczało to, że przeprowadzający kontrolę pracownicy nie mieli wiedzy na temat rzeczywistego wykorzystywania dotowanych stanowisk pracy. Wiedzę tę posiadali natomiast przesłuchani w sprawie świadkowie (A. P., R. P., E. W., M. W.), którzy wskazali, że nie wykonywali pracy warunkującej możliwość uzyskania refundacji. Nad wyraz widoczna jest w takiej konfiguracji nieprzydatność dowodu, o przeprowadzenie którego wnosił obrońca skazanego. Powielenie tego zarzutu, prawidłowo rozpoznanego przez Sąd Apelacyjny (art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k.) zmierzało do niedopuszczalnego powielania kontroli instancyjnej, nie spełniając, jak pozostałe zarzuty kryteriów art. 519 i art. 523 § 1 k.p.k.

Te wszystkie okoliczności zadecydowały, że kasacja została uznana za bezzasadną w stopniu oczywistym i oddalona na posiedzeniu bez udziału stron.